

“De brand heeft
mijn huid verwoest,
niet mijn leven.”

Beeld: Ellen Van den Bouwhuysen.

5 EVI SCHAAMT ZICH NIET VOOR HAAR BRANDWONDEN

IN HAAR BOEK EN REIZENDE TENTOONSTELLING *M'N ZACHTSTE HUID*, BRENGT LIEVE BLANCQUAERT TIEN PRACHTIGE PORTRETTELEN VAN MENSEN MET BRANDWONDEN. OOK EVI (18) IS VERBRAND. OF ZE ZELF ZOU POSEREN VOOR LIEVE, WEET ZE NIET GOED. “IN IEDER GEVAL NIET TE BLOOT!” LACHT ZE. MAAR DAT EVI ZICH NIET SCHAAMT VOOR HAAR BRANDWONDEN, STAAT ALS EEN PAAL BOVEN WATER.

Evi: “Laat de mensen maar kijken, ik trek me er niks van aan. Dat heb ik mezelf van het begin af aan ingeprent. Oké, ik was verbrand en dat had ik liever anders gehad. Maar mij ervoor schamen? Geen seconde. De brandwonden mogen en zullen m'n leven nooit beperken.”

EEN GEZELLIGE BARBECUE

“Anderhalf jaar geleden sloeg het noodlot toe. We gingen barbecuën en samen met mijn vader zou ik de barbecue aansteken. Maar wat we ook probeerden, we kregen hem maar niet aan de praat. ‘Snelbrander erop gooien’, beslo-

ten we toen maar. Hadden we die stomme beslissing maar nooit genomen. Een seconde later kwam er een steekvlam op me af en stond ik in brand. Ik gilte, huilde, rolde over het gras om mezelf te doven. Ik weet nog hoe m'n buurman me te hulp schoot, hoe mijn zus me bluste met emmers water. Wat ik dacht? Niet veel. Alleen: help mij, ik verga van de pijn. Daarna ging het licht uit.”

CONFRONTATIE MET DE SPIEGEL

“Ik ben zeven weken kunstmatig in coma gehouden. Toen ik ontwaakte, besepte ik meteen dat ik verbrand was: maar liefst vijftig procent van mijn lichaam is bedekt met brandwonden. Mijn armen, buik, borst en bovenbenen. Talloze keren heb ik gevloekt om wat me overkomen was, gehuild omdat ik de rest van m'n leven met de littekens opgescheept zou zitten. Toch was de confrontatie met de spiegel geen nachtmerrie. Toen ik m'n gezicht voor het eerst zag, dacht ik vooral: oef, dit valt mee. Het was nog altijd dezelfde Evi van voor het ongeval die terugkeek. Natuurlijk is het niet allemaal rozengeur en maneschijn geweest. Niet zozeer de aanblik van de littekens, maar wel de vreselijke pijn was vaak ondraaglijk. Soms was het zo >>>

“Als een jongen afknapt op m’n brandwonden, dan zegt dat meer over hem dan over mij.”

erg dat ik eigenlijk liever wilde sterven. Gelukkig vond ik veel steun bij m’n familie. Mijn ouders en zus waren er altijd voor mij. Ze luisterden naar me als ik verdrietig was en konden me als geen ander met een kwinkslag weer opbeuren. Ook de eenzaamheid vrut aan mij. Ik zat vieren-twintig uur per dag, zeven dagen per week in een ziekenhuiskamertje. Vijf maanden later mocht ik voor het eerst een dagje naar buiten. De bestemming was snel gekozen: het shoppingcenter! Ik was zo euforisch. Bij de blikken van de mensen heb geen seconde stilgestaan. Vreemd hè? Vroeger was ik een vrij onzeker iemand. Ik droeg neutrale kleding in donkere kleuren om maar niet op te vallen. Maar sinds m’n ongeval grijp ik naar felle kleuren, korte rokjes en vrouwelijke jurken. Op m’n ziekbed heb ik die klik gemaakt: ‘Evi, dit is je tweede kans op een leven, profiteer er elke dag van.’”

WEER IN BIKINI

“Natuurlijk zijn er mensen die kijken. Dat is toch normaal? Ik zou het zelf vroeger ook gedaan hebben. Moeilijker heb ik het met mensen die tegen elkaar *fezelen* als ik voorbij kom. Doe toch normaal denk ik dan. Zo onbeleefd. Maar ze mogen nog zoveel fluisteren als ze wil-

len, ik zal me nooit verstoppen. Zelfs zwemmen doe ik nog even graag. Eén van m’n eerste vragen aan de dokter was: ‘Wanneer mag ik weer het zwembad in?’ Op aandringen van m’n mama heb ik de eerste keer een badpak aangetrokken, maar daar voelde ik me niet goed in. Ik wilde een bikini zoals voor het ongeval. En die draag ik dan ook weer. Beetje bij beetje heb ik de draad van m’n leven weer opgepikt. Mijn opleiding tot schoonheidsspecialiste zet ik gewoon voort. Mensen verzorgen, in de watten leggen en ervoor zorgen dat ze zich mooi voelen is echt m’n ding. Dat ik zelf brandwonden heb, verandert daar niets aan. Die brandwonden maken me een beetje anders, maar niet lelijk. Een vriendje heb ik momenteel niet, maar ook daar maak ik me geen zorgen over. Dat komt wel. Als er al eentje zou afknappen op m’n brandwonden, dan zegt dat meer over hem dan over mij. Eigenlijk ben ik niet veel anders dan een doorsnee achttienjarig meisje. De brand heeft mijn huid verwoest, maar niet m’n leven.”

Meer weten? Oscare vzw is een ‘nazorg- en onderzoekscentrum voor brandwonden en littekens’ dat zich inzet voor preventie en hulp aan brandwondenpatiënten. Meer info vind je op www.oscare.be.

6 NIET DOORVERTELLEN, HOOR...

Vrouwen verklappen een geheim na

47:15
uur min

Wij roddelen?
Nee toch...

Bron: Het Laatste Nieuws, 17 september.

7 ROND WORDT RECHT

Marilyn Monroe was in de fifties niet de enige met een prachtig lijntje. De doorsnee vrouw kon toen pronken met een zandloperfiguur om ú te tegen zeggen. Maar de tijden zijn veranderd. Uit onderzoek blijkt dat de gemiddelde vrouw anno 2009 langer, zwaarder en meer sokkel dan zandloper is geworden. De oorzaak is niet ver te zoeken: we eten meer suiker, drinken vaker alcohol en bewegen minder. Een korte vergelijking met de fiftiesvrouw:

	'50	2009
Lengte	1m57,5	1m62,5
Gewicht	61,7 kilo	64,9 kilo
Taille-omtrek	68,6 cm	86,4 cm
Cupmaat	80B	85C
Schoenmaat	35,5	38,5

